

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 251/04

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. augusta 2004 predbežne prerokoval sťažnosť B. S., bytom R., zastúpenej advokátom JUDr. M. B., G., proti nezákonným rozhodnutiam Okresného súdu Rožňava sp. zn. 9 C 211/02 z 28. januára 2003 a Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11 Co 180/03 zo 4. júna 2004, ktorými boli porušené základné práva na ochranu podnikania, majetku a súdnu ochranu podľa čl. 35, čl. 46 a iných článkov Ústavy Slovenskej republiky a v iných zákonoch, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť B. S. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

1. B. S., bytom R. (ďalej len „sťažovateľka“), podala Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 20. júla 2004 sťažnosť proti nezákonným rozhodnutiam Okresného súdu Rožňava (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 9 C 211/02 z 28. januára 2003 a Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 11 Co 180/03 zo 4. júna 2004, ktorými boli porušené jej základné práva na ochranu podnikania, majetku a súdnu ochranu podľa čl. 35, čl. 46 a iných článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a v iných príslušných zákonoch.

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vydal rozhodnutie, ktorým zruší oba napadnuté nezákonné rozsudky. Iný návrh na rozhodnutie vo veci samej sťažovateľka nepodala.

V dôvodoch sťažnosti označenej ako sťažnosť proti nezákonným rozhodnutiam súdov sťažovateľka neuviedla žiadne dôvody, akým postupom, spôsobom alebo úkonom (vrátane napadnutých rozsudkov) boli porušené jej základné práva a v podstate zopakovala iba argumenty predložené krajskému súdu v odvolacom konaní.

2. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

3. Najprv treba uviesť, že sťažnosť nemá ústavou a zákonom o ústavnom súde predpísané náležitosti (čl. 127 ods. 1 ústavy a § 49 a nasl. zákona o ústavnom súde). Predpokladom zrušenia rozhodnutí všeobecných súdov predpokladá nález ústavného súdu o porušení základných práv alebo slobôd. Taký návrh na rozhodnutie ústavného súdu sťažovateľka neurobila, hoci je povinnou časťou takého petitu (§ 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Súčasne chýba odôvodnenie porušenia čl. 35, čl. 46 a iných článkov ústavy (sťažovateľka neuvádza žiadnu konkretizáciu, napriek § 20 ods. 1 zákona

o ústavnom súde), ktoré by umožnilo preskúmať ústavnosť postupu všeobecných súdov v označenom spore. V tejto spojitosti treba uviesť, že ústavný súd je viazaný sťažnosťou (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

4. Sťažovateľka podala sťažnosť proti nezákonným rozsudkom okresného súdu a krajského súdu. Namietala nezákonnosť a uviedla, že okresný súd sa nedržal predmetu konania, ale vykonštruoval iný predmet konania. Súčasne namietla zaujatosť sudkyne, ktorá „riešila vec“.

Ústavný súd je súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Preto nemá právomoc skúmať nezákonnosť rozhodovania všeobecných súdov, ale len neústavnosť ich postupov a rozhodnutí. Ak okresný súd a krajský súd rozhodoval podľa tvrdenia sťažovateľky o vykonštruovanom predmete konania, a nie o žalobe sťažovateľky a bol obsadený zaujatým sudcom, sťažovateľka bola oprávnená a povinná požiadať o súdnu ochranu pre zmätočnosť konania dovolací súd (§ 237 Občianskeho súdneho poriadku). Takáto možnosť súdnej ochrany v systéme všeobecného súdnictva však vylučuje právomoc ústavného súdu z dôvodu princípu subsidiarity jeho právomoci podľa čl. 127 ods. 1 i. f. ústavy a § 49 a § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

5. Ústavný súd môže sťažnosť odmietnuť pre zjavnú neopodstatnenosť aj vtedy, ak je zrejmé, že medzi namietaným postupom všeobecného súdu, v tomto prípade okresného súdu a krajského súdu, a označenými základnými právami nie je žiadna súvislosť, ktorá by reálne vytvárala základ na záver o možnom porušení uvedených základných práv. Takúto súvislosť nemôže podľa názoru ústavného súdu vytvárať procesná situácia, v ktorej sťažovateľka uviedla dva konkrétne články ústavy (ktoré navyše majú viaceré odseky) a ďalšie iné, bez ústavne akceptovateľných dôvodov neústavnosti postupov a rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré by umožnili preskúmať vzťah medzi napadnutými rozsudkami a označenými článkami ústavy.

V tejto spojitosti ústavný súd len pripomína, že podľa jeho stabilizovanej judikatúry obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je právo

na úspech v konaní ani právo na akceptovanie právnych názorov sťažovateľky v konaní o veci samej.

Vychádzajúc z týchto právnych záverov ústavný súd odmietol sťažnosť pre nedostatok zákonom predpísaných náležitostí, pre nedostatok právomoci ústavného súdu a aj ako zjavne neopodstatnenú už po jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).